

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10574/2025
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Здравко Ћосић, адвокат из ..., против тужене Компанија „Дунав осигурање“ а.д.о. Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 12426/2021 од 03.04.2025. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 12426/2021 од 03.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 12426/2021 од 03.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 10251/2019 од 18.06.2021. године, ставовима првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужена је обавезана да тужилци на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног страха исплати 35.000,00 динара са законском затезном каматом од 18.06.2021. године до исплате, као и да тужилци накнади трошкове поступка од 80.420,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужила тражила да се тужени обавезе да јој на име накнаде нематеријалне штете због физичких болова исплати 10.000,00 динара са законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се тужена обавезе да јој накнади трошкове на име захтева од 3.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 12426/2021 од 03.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву за накнаду нематеријалне штете за претрпљени страх и болове. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) за одлучивање о посебној ревизији тужиље, јер не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права. О основаности захтева за накнаду нематеријалне штете на име претрпљених болова, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене члана 200. Закона о облигационим односима. У побиијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да код утврђења да код тужиље нису констатовани објективни знаци повређивања, то се не постоји узрочно-последична веза између дијагнозе повреде врата и предметне саобраћајне незгоде, те да постојање болног стања у одсуству наступања телесних повреда не може бити основ за досуђивање накнаде на име нематеријалне штете. Указивање тужиље на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 28.10.2019. године. Вредност предмета спора у тужби означена је 80.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то ревизија тужиље није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић